

ОСМИЈЕХ НА ВРАТИМА СТУДЕНТСКЕ СЛУЖБЕ

Глупост је говорити за ђачко доба да је најљепше у животу. Глупост би заправо био сваки покушај етикетирања и уопштавања који постоји, а којем су људи, посебно одрасли, склони. Истина је да се сваки појединац развија по сопственом сату, без обзира да ли тај сат брза или касни у односу на остале, тако да ће неко средњу школу доживјети као медвјед свој зимски сан, и из ње ће изаћи непромијењен, док ће је неко други доживјети као идеалну кулису у предстали властите револуције. Тако се знало досити да од најстидљивијег дечка изађе, за годину-две, готово непримјетно, највећи школски bully. Ипак, нејасно је због чега се разред доживљава као мјесто на коме су сконцентрисани привидно слични млади људи. То се у мом разреду, конкретно, показало као грешка.

Били смо скуп појединаца екстремно различитих, који једноставно нису успјели једни другима дати оно најбоље од своје „врсте“. Зато одлазак из Гимназије нико од нас није доживио трагично или сувише сентиментално. Отишли смо без освртања, и са собом понијели знање којег нисмо ни били свјесни док нисмо дошли на факс, а које апсолутно није зависило од тога ко је какав ђак био. Не бих знала објаснити откуд сад то, али разлика између гимназијалаца и осталих средњошколаца се једноставно примјећује. Није то плод охолости или супериорности једног бившег гимназијалца, већ заиста, тек сад, видим на шта су професори заправо мислили кад су потенцирали да треба да знамо неке ствари.

Она пријатељства међу појединцима или групама, која су била права, наставила су да живе, (можда су постала још јача сад кад више нисмо дио „сконцентрисане масе“) и обећавају да ће трајати цијели живот. Остали су само статисти у истом филму чије је снимање завршено, али је за собом оставило драгих успомена и фазона. Неки пријатељи су отишли да студирају

вани, видимо се кад дођу кући, упоредимо утиске, и срећни смо једни због других што се мијењамо набоље и што коначно корачамо ван утабаних стаза.

Најтежи нам је био „период одлуке“ шта уписати. После Гимназије се једноставно подразумева факултет, тако су нас бар учили и нико то није доводио у питање.

Пријемни испит и уводна психологија су мачји кашаљ, неупоредиво ситан у односу на притисак и бригу приликом одабира факултета, и то не неког, већ управо оног који ће бити основни компас у животу, барем за неку ближу будућност! Још осјећам благу језу у кичми при помисли да ми се будућност у једном тренутку свела на проспекат Бањалучког универзитета који кошта

оно што ћеш ти сам схватити, само касније – али они нажалост често не виде наше истинске склоности.

Јер, спасоносни плуто на факултету, када је тешко и кад се чини да је немогуће ићи даље, није помисао на брдо лове, већ управо мисао да студираш оно што волиш или те занима. Без тога, све је бесмислено.

Факултет доноси промјене, мада је сам пакет-аранжман студирања разочаравајуће сличан оном средњошколском. Знања се само надовезују, а и предавања су слична средњошколским: постоје она занимљива и која то нису, а њихов број варира зависно од факултета. **Бити студент значи имати своју слободу и креирати властито вријеме, што многи предсловно схвате, па се изгубе. То и јесте онај прекрасни и уједно застрашујући осјећај да си сам свој газда.**

ЗКМ! Јер, ријетки су они срећници који одувијек знају „шта ће бити кад порасту“, а да то наравно није кенгур, или да у питању нису манекенке и пјевачице које то „одувијек сањају“.

Неким људима прође цијели живот у трагању, већина никад и не успије. Зато ништа не треба схватити као коначан избор – живот зна често окренути канал јер му се рекламе не свиђају, банално речено. Ту је и велики притисак родитеља, који зна само погоршати стање ствари. Можда мама и тата и знају шта је најперспективније – или чак

Важно је схватити да професори неће подвући лекције и питања „која ће бити“. „Умјесто разредника сад имате огласну плочу“, рекао је један професор. Слатке су то муке!

Треба се, дакле, навићи на све фазе студентског живота, али слобода и мирис Новог су оно што осваја, а тек нова познанства и море сазнања...

Али, нај, нај, најважнија ствар је ући у студентску службу са највећим осмијехом на свијету и не дозволити им да ти покраве дан. То, уосталом, ником и никад не смијете да дозволите, да се разумијемо!